

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

99. szám.

Pest, július 8. 1848.

Nem kell táblabíró politikára.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Július elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Tegnapelőtt a hivatalos lap egy a ministeriumtól az oláh néphez intézet proclamatiot közölt. Valahára, valahára.

Jobb későn, mint soha. Ámbár most már az egésznek csak olyan színe van, hogy a ministerium érezvén ebbeli mulasztásának vétkességét, most midőn körükre égett, rárikkantak Szemere-re, hadd csináljon még, ha telik tőle, egy pár locus communist, s aztán, ha az ülésben e tárgy előkerül, mondhassák nagy fontosságú képpel, hogy már minden meg van téve, a ministerium mindenről jó eleve gondoskodott.

Erre természetesen két három minister hátra fog nézni, a centrum követi mintegy moraliter erőszakolva felállnak, s hü pártolásokat nyilvánítandják.

És meg lesz a nagyszerű helyes, bár ott Erdélyben a nép között legkisebb nyomát sem láthatja akárki is valamely ministeri intézkedésnek.

Mi a ministeriumot több ízben figyelmeztetük e derék népfajra. Az Erdélytől távolabb lakó táblabírák azt hiszik, hogy e nép keblében orosz sympathiák rejlenek.

A ki így beszél, az az oláhokat nem ismeri. Az oláhok, mint népfaj és nemzetiség még el nem foglalt kincs.

Az oláhok azokkal fognak tartani kik őket először fogják magoknak megszerezni.

Azonban ha a horvát ügyekről hozunk ítéletet a világon mindenkiről előbb feltehetjük, mint sem a mi potrohos szellemű ministeriumunkról, hogy valaha valakit bár mibe megejtészen.

Az oláhok közt koldus alakban számtalan bujtogatók keringenek; meglátjuk mit fog eszközölni a ministeriumnak jelen elkéselt, s egyáltalában nem a nép geniusához alkalmazott néhány phrasisa.

Mi, kik e népet ismerjük, tudjuk elnyomatott helyzetét, százados szenvedéseit, csak csodálkozni tudunk, ha mind eddig az oláhok fel nem zendültek.

És ha ez történet nem fog, a kormányknak benne egy hajszálnyi érdeme sem lesz.

Erdély roppant nagy többsége, Magyarország keleti része legnagyobb részben oláh.

És e nevezetes elem megnyerésére a ministerium egy pár árkus papírral lép elő.

Kormányunk politikájával a külön nemzetiségek irányában úgy vagyunk, mint a rómaiak a sybillai könyvekkel. Aprilisben könnyen lehetett volna boldogulni. Most nehezen, ki kezeskedik róla, hogy néhány hónap mulva kétségbe kell esnünk . . .

És még csak, ha ebből a kár annyi volna, hogy őket elvesztjük. Nem, ők vagy velünk vannak, vagy ellenünk.

Azért tehát az oláhokat minden áron megkell nyernünk. Ne fősvénykedjünk az ezekkel midőn később a milliókkel is haszontalanul állnánk elő.

Egy orosz mozgalom a felnem világosított oláhokat tíz nap alatt ellenségeinkké teszi.

De olly bánás után, minőt e hü nép megérdemel, az oláh a magyar szabadságért együtt fog velünk meghalni.

Ministereink közül az oláh népfajt közelebből egyik sem ismeri. Meglehet amugy lóhátról, fehér nadrágosan és stekkerözve igen; de ezzel nem sokra megyünk.

A magyaroknak szolgáljon tudomásul, hogy a köztünk lakó népfajok között hitebb barátokat az oláhoknál nem fog lelhetni.

Az oláh egyedül azon nép faj melly ha magyar lehet dicsőségének fogja tartani.

És még is e széplelkű nép ellenében a magyar nemzet legháladatlanabb volt. A magyar azoknak százszor többet engedett, kik igazi barátai soha sem voltak. S kik engedélyekkel mindig csak visszaélni akartak.

Az oláh népet nemzetisége tekintetéből az oroszhoz semmi sem vonza, ők nyugoti faj, igazi eredeti romai colonia. Nyelve szép és csengő, s lágyágban s kellemben ha mivelteni fog, hasonló lesz az olaszhoz.

Őket az oroszhoz csak a vallás vonza. És ez nagy baj nekünk, nagy előny elleneinknek de azt hisszük, hogy akkor midőn a betegnek baját tudjuk, az orvoslás nem lesz többé olly nehéz.

A ministeriumnak sebesen és a mihez ugyan

teljességgel nem szokott, rögön és erőlyesen az oláh papokra kell hatni.

Az oláh nép igaz nagyon tudatlan, de még a roppant nagy többség nincs ellentűk gyűlölettel és antipathiával.

És ember ember. Isten adott mindenkinek eszet és értelmet. E mellé úgyünk igazságos s az ezred éves együtt lakás, bárha az oláh népnek az együtt lakásból, a mi a közös sorsot illeti, csak a terhebb fele jutott, de még is megszokták már ők ide a magyar territoriumhoz tartozni.

A ministeriumnak nagyszertűen kell fellépni.

Vagy tán még most is nyomoruságoskodunk, kisszerüsködünk, midőn a havasokon túl az oláhok revolutióban vannak, s egy orosz sereg közeledik, vagy, mint tegnap a képviselők házában mondották, már át is lépett a Pruton.

A ministeriumnak százával kellene most Erdély népei között alkalmas egyéneket utaztatni, kik mindenféle apró népgyűléseket tartva, felvilágosítanák a népet.

Mit kelljen nemzeti ügyeiak illetően apostolainak az oláh nép szívébe csepegetetni mindenki átláthatja.

Csak mondják el a tiszta valóságot. Mondják el, mi vár ezentúl a népre a magyar szabadság mellett, s mi az orosz kancsuka alatt. Hogy ők tőlünk ne féltsék vallásukat, s nemzetiségüket, s hogy az orosz ezen hálóvalakarja őket csak meghódítani.

Az rágalom, hogy a népnek nincs értelme. A legtudatlanabb is fel tud fogni mindent, hanem az igaz, hogy nem minden ember ért a nép nyelvén!

Egy jó világos beszédű ember a népnek az alkotmányos doctrinák alapját is megtudja velők érteni. —

Azért rajta minden erővel most, midőn még nem késő, de megvagyunk győződve, hogy immár az elkésés előtti idők utolsó perczei folynak.

A ministerium tanácskozzék néhány követtel a képviselők házából, kikkel? azt nem lesz nehéz eltalálni, csak azokkal ne, kik mint az erdélyi Krévinkler aristocrazia surculusai már megszokták e derék népet lenézni, megvetni, s tőlök mint lázzadásra készülő rabszolgáktól éjjel nappal retlegni.

Kár, hogy a mi kormányunkban azaz életre valóság hiányzik.

Az a vármegye stylusa nem menti meg a házat: oda új, bátor, lelkes és ifju modor kell.

Nagy Károl kunsági képviselő Petőfi barátunkat legközelebb oly sértéssel illette, mely a lovagiasság szabályai szerint csak fegyveres elégtétellel volt kiegyenlíthető. E szabályokat ismeri a közvélemény, megszentestette minden mivel nemzet legjobbjainak aláírása, s hódolni tartozik neki minden, ki a férfi nézve jogot tart s ki előtt az élet nem drágább a becsületnél.

A párbaj szabályai szerint Petőfi minket segédeitül hívott fel, s mi kötelességünkhöz képest felkeresők Nagy Károlyt s felhívok őt fegyveres elégtétel adás végett.

Ő erre azt válaszolá: hogy oly emberrel, kit ő becsületlennek nyilatkoztatott, mindedig, míg be nem bizonyítja: hogy nem becsületlen, vini nem fog.

Az elégtételre felhívást azonban épen e becsületlenítés tette szükségessé, de Nagy Károly ismételt felszólításunkra is, sem az általunk megajánlott gondolkozási határidőt el nem fogadta, sem segédeket, kikkel értekezünk, ki nem nevezett, sőt Perczel Mór rendőrsztyályfőnökkel Petőfit, mint életére törekvőt, feljelentette.

Másnap Szeles Lajos ur Pálfi Albertnek nagy társaság előtt mondá: hogy Nagy Károl a párbajt elakarja fogadni, de csak kardra; — mi, mint a párbaj bírái, nem engedjük meg a kardal vivást, hanem kívántuk, hogy a sérelem nagyszerűségéhez képest vijjanak pisztollyal, mint a kihívás történt, — a kihívottnak a viadal eszközeit erősíteni igen, de gyöngíteni joga nem levén. Mellybe, miután a kihívott segéde egyezni nem akart, sőt ez esetben a párbaji bíróságról is lemondott, annyival inkább: miután számos társaság előtt nyilatkozott, — ezen nyilatkozatunkkal kénytelenek vagyunk ez ügyet a közvélemény ítélete alá bocsátani.

Jókai Mór.
Pálfi Albert.

Az alsó ház holnapi ülésében e következő végzetés tárgya fog felvételni.

A kérdés nem kicsiny, azért figyelmet igényel, s felkérjük ezt különösen az igazoló választmány részéről.

Tudjuk a törvényből, hogy Krasznamegyének csak Zilah várossal van joga két követet küldeni, a megye folyamodott az illető ministeriumhoz, miszerint két követküldési jogában ne csonkítanék, a válasz tagadó, törvényre utasító, s a kérdés az országgyűlésen orvosolhatónak mondva volt, a megye többsége a főispánnal, mint már a tisztújítás megtartásában is mind a törvényt, mind az utólagos ministeri parancsot elmellőzte, most is szokása mellett maradt, s felosztott Krasznamegye két választó kerületekre, a somlyaira és krasznaire, Somlyón a lelkes Bagosy Sándor ki már negyedik országgyűlésen tanusítandja közjóérti buzgalmát minden törvényes eljárások megtartásával Lázár János ármányos eljárása dacára megválasztatott.

Lázár János itten 69 szavazattal bukván 77 9 ellenébe, ármányait a kraszna kerületben is el-

hinté, miről itt részletesen nem szólunk, tanusítja ezt az igazoló választmányhoz ellene benyújtott kérelem, Lázár János, hogy szentes lépéseinek nagyobb tért nyisson, befolyásával a szavazatszedőket kik között maga is helyet foglalt oda vitte, hogy a szavazatszedés déliidő alatt három óra hosszáig s egész éj alatt félbe szakasztatott, s csak más napi folytatás által sikerült e burkos lelkü embert e derék Sterka Sándor megbuktatásával követték kikiáltani, az adat e választás törvénytelenségére oly halmot terme mint maga a gellért hegye, ennek már véres következtését is láttuk a magyar és oláh nemzet között.

Ezen petitióban a kraszna kerület választóinak egy része Bagosy törvényes megválasztását is követnek ötlet a legtöbbben tiszteli, most az lenne a kérdés? vajjon mellyik követ maradjon itt a somlyón mint a megyeszék helyén elválasztott Bagosy, vagy a kraszna (ki különben is választása törvénytelenségénél a lengszentebb igazsággal vádoltatik, s ez Lázár János) vagy a Zilah, ki szinte választói részéről miután az illető kerületet együttválasztásra Zilah város felszólította egész törvényességgel választatott meg. Véleményünk úgy hiszük találkozand minden törvény és igazság kedvelőjével mikor Lázár Jánosnak kívánunk hona felé szerencsés utat.

És tudjátok-e urak, ki oka átaljában a kraszna minden törvénytelenségeknek? egyedül Kabós József főispán, kiből az értetlenség a nyakassággal párosulván, értetlenségét látja a felsőház, mellynek nyomán holmi Lázár János forma emberek félrevezetik, nyakassága azután nem engedi a legtisztább igazság s törvényvágásába is visszatérni, — uram! igazság istene! mentsd meg meggyénket Kabós főispánjától, s a judás Lázár Jánostól.

A felsőház mai üléséből csak két nyilatkozatot közlünk, egyikből az olvasó egy határozott jellemet, a másikkól a ministeri politcának egyik részit láthatja.

A jegyzőkönyv olvasása után az elnök Böjti ősmertes indítványát tűzé ki napirendre, némelleyek a ministeriumot, javaslatának még e jelen nemzet gyűléseni beadására vélték felszólítandónak mások várni akarnak a következő nemzeti gyűlésig, mert a haza veszélyben van, gr. Eszterházi Mihály pedig rendkívüli naivsággal csak arra szólta fel a házat, mikép állítsa meg azon elveit, hogy coute que coute élni akar. Mind ezek mellőztetvén Böjti indítványa állott meg, melly szeéint a ministerium felszólíttatik javaslatlételre, — de minden idő vagy elvbéli megszorítás nélkül.

Ujházi, sáros megyei főispán pártolá Böjtit. Ő most arra szavaz, hogy a felsőháza reformáltassék, mert a lét vagy nem lét kérdésibe ereszkedni nem akar. De ezen szavazatból nem akarja azon következtetést vonatni, mintha a felsőház eltörléséről már szó se lehetne.

Ez egy elhatározott jellemű férfiú.

Most lássuk, hogy beszélt a minister.

Szemeré belügyminister. Üdvözli a házat a jelenlegi téren, mert látja hogy végre a legelső

és fontosabb ősmertre: az őn ősmertre jutott el; mert látja, hogy a ház állásának illy alakbani fenn nem tarthatásáról meg van győződve. És helyesen, mert reformálni, s pedig gyorsan reformálni annyit tesz, mint megtartani — nem reformálni vagy később reformálni, annyi mint elveszteni a főrendi táblát. Hogy fenálljon e, vagy nem? ez egy magán álló kérdés, mellyet most elhatározni nem akar. Mind kettő mellett okok és jogok vannak, de a körülmények határoznak. Meg van győződve, hogy némelley reformokban csak a felsőház segíthet még. De e felsőház csak reformok mellett állhat meg, s a bennei ülésre jogot sem születés, sem birtok, sem adó vagy bármi kiváltság magára nem adhat; jogot csak a képeség fog adhatni. Csak így érhetjük el azt, hogy a felsőház a nemzet akaratjának mérséklője de nem akadályozója lehet; hogy némelleyeket módosíthat de meg nem ronthat.

Tovább ereszkedni ez ügyben nem kíván. A ministerium kezét egyébiránt a törvényjavaslatra nézve akár a jelenlegi, akár a következő nemzetgyűlésre kötni még nem találja jónak, mert kérdés, hogy a kormány teljesíthetné e a reá bizotlat az ígért időre. Gr. Eszterházi sem pártolhatja, mert mint előbb is mondá a fenállhatóság vagy nem állhatóság a körülményektől függ, mellyeknek hatalmát előre meghatározni nem lehet. Ő biztosítja a házat sympathiájáról. Mindenek előtt mentsd meg e hazát. Ne ereszkedjünk részletekbe, a ministerium annyira el van foglalva, hogy illy kérdések megoldásához most ideje nincsen is. Majd ha az idők jobbra fordulnak, biztosítom a kormány részéről e házat, hogy elfelejtve ezen ház némelley magos neveket viselő tagjain nehézkedő bünöket, csak nemzetiségünk körüli érdemeire fogunk emlékezni, s reformált fenmaradásán dolgozni.

Mint képzelhetni, e beszéd roppant helyesléssel fogadtatott, s a teremben olly rózsaszín humor ömlött el, mintha a kármentesítés már testté vált volna. A tagok szája mind csókra állott, s ha az ülés fel nem oszlik, nem állunk jót, hogy Szemeré mézes ajkain egy pár primási czuppantás el nem csattan.

Halljuk, hogy Májláth György ismét kegyelmes ezte magát, legyen neki az ég ura is kegyelmes. Csernátoni.

Mimosák.

— A József téren lévő házak lakói köszönetet akarnak svavazni a reggeli 5 órakor ott gyakorlatokat tartó nemzetőrségi századnak, mint, melly hatalmas dobolásával nem engedi, hogy midőn a haza veszélyben van, valaki aludjék. Némelleyek ugyan elég gyöngédtelemek azt hinni, hogy az érintett század dobolási gyakorlatait felrőbb eső helyt is tarthatná, vagy legalább korán reggel dob nélkül is jobbra nézhetne, de ezek nem gondolják meg, milly elkerülhetetlenül szükséges az a kutyabőrös dobszó, a boldogult nemesi füleknek. —

— A pestvárosi képviselőtestület tegnapi ülésében, poigármester Rottenbiller azon igen igaz megjegyzésére, hogy különös: és hosszantó, mikép a vagyonosok és házbirtokosok minden a

hon sürgetős szükségeire megkívántató általános adózástól épen a szegény nép kiméltése felemlegetésével akarnak kibújni: Trattner-Károlyi képviselő polgár furiába jött.

Uram, uram, Trattner-Károlyi uram! tudja-e hogy a szokott vakarodni, kinek viszket?

Csernátóni.

Pest jul. 8.

Előttünk a megnyitó rendelet és beszéd.

Marcius 15. előtt sem lehetett külön.

Belviszonyainkra, nézve fájdalom, neheztelés fejeztetik ki, miként király, s királyi ház gyanúsítatnak, mintha az alvidéki pártütés előttök kedves dolog volna.

A pártütők Innsbruchba voltak.

S mit tettek velök?

Menjetek haza jó emberek, ott van Hrabovszkynál a meghatalmazó levél, igazoljátok magatokat előtte

Szakálunkra... Vesselényi, Kossuth, de még csak Zrinyi, Frangepán és Nádasdy is, milliónyit sem tettek, mint a legkevésbé büns az Innsbruchban kószált farizeus pártütők közül; s mégis a két elsőbb honárulásba maraszta bebörtönöztetett... s a három utóbbin halálos eret vágta.

S mi lett vége az utolsó Zrinyinek?...

Csak egy két kolompos becsipetett, vagy legalább a nyílt pártütési idéző levél kezükbe nyomtatott volna, nem szólnánk semmit... Mert...

Ajánljanak ők Auszriához csatlakozást, vagy akarjanak önálló Slávországot, egyiránt pártütők a magyar király, s magyar birodalom ellen!

Kebeleztesse nek be az austriai tartományokba, akkor is megszűntek magyarhon kiegészítő részei lenni, s megszűnt köztök s Magyarország közt minden viszony.

És ha a pártütők fegyverrel akarják magokat igazolni?

Hrabovszky rendelkezése alatt állanak e már a külföldre szórt magyar honvédek?

Magyarországra nem mindegy, az olasz tartományok, vagy a kapcsolt részek, bánás, s még néhány kipécézett megye védelmezésében vérzik-e el hadereje.

Nem részesíthet-e a bécsi camarilla azon kedvezésbe is? miszerint, hogy az Olaszországi táborba lévő magyarserög haza bocsátása iránti kívánatunknak részben elégtétlessék, onnan a horvát, tót, és önvidéki katonák erőszakra el, a tisztán magyarok pedig ott tartatnak.

A kül viszonyok felemlítése, az austriai tartományok, és magyarhon status egységi szempont kifolyása.

Mellyik küludvarnál? s ki által van a magyarbirodalom képviselve?

Mi uton értesült a magyar király, a külhatalmasságoknak, a magyar birodalom részben helyre állított függetlenségének külhatalmak általi ismeréséről?

Nem mi tartatunk-e a küludvaroknál pártütőknek? kik az austriai statusoktól, (mellyekkel mint statussal semmi egységi viszonyunk nem volt és nincs,) elválni törekszünk.

Tudva van-e a magyar diplomacia útján, mi

czélja az orosz megfeszített hadi készüléteknek? és a határ állapotsnak?

Mit tartozik az mirának, ki az austriai országgyűlésen a meghatalmazott képviselő?

Hát az olasz háboru iránt, mért kelljen a magyarországyűlésnek nyilatkozni?

Fog-e nádorunk, s teljes hatalmu királyi helytartónk, az 1848: 3. §. S. szerént reá ruházott hatalomnál fogva, ezután is magyar haderőnk olaszországba küldéséről intézkedni?

Ha a magyar ministerium ez iránt törvényjavaslatot terjesztene elő: kell-e e célra katonát adnunk?

S megállhat-e továbbra is a ministerium?

A megnyitó rendeletet fogalmazók előtt az 1848: 3. 8. és 13: §§ hebegtek.

Azért hát ismét és ismét... ezen törvények, mint az 1728. 2. és 1790: 10-el ellenkezők, a törvények sorából kitörleődtek...

Várady A.

A napokban azon hír szárnyalt fővárosunkban, hogy a bécsi ministerium ollyforma felszólítást intézett hozzánk; miszerint a horvátokkal minden áron egyezünk, különben aligha rendkívüli eszközökhöz nem leend kénytelen nyulni!

Mennyiben igaz ezen nagyszerűrodontade? én, — ki fehér hollónál ritkább madár vagyok, a ministeri előszobákban — meg nem határozhatom.

Annyi bizonyos, hogy kell valaminek lenni a dologban, miután a Kossuth lapja, mellynek minden lapok közül — a közlönyt legkevésbé kivéve — legtöbb hitelt lehet adni, mintogy előkészíte bennünket; nehogy rendkívüli meglepésünkben, rendkívüli eszközök használatát tartsuk szükségesnek.

Ha a bécsi ministerium agyában, csakugyan megfordult azon szerencsés gondolat, szivemből gratulállok helyes tapintatához, s a körülmények még helyesebb felfogásához; de minden commentálástól, — mig bizonyost nem tudunk — elálllok.

El nem hallgathatom azonban, mi e tárgyiról gondolkodás közt, eszmekepcsolat folytán lelki szemem előtt felmerült.

Némely emberek, vagy helyesebben fő-főurak a helyett, hogy átlátnak mikép egyedül a kor kivánságai megértése, az az, minden emberjogok önkényes helyreállítása által hárihatják el istenségöktől, illetőleg magokról, a minden oldalról fenyegető veszélyt; inkább azon szerencsétlen politikát követik melly kész mindent kockáztatni, hogy minden áron tovább is megtarthassák, az emberemlékezet óta, embertársaikon gyakorlott önkény rothadt gyümölcsöt.

Egy barátom, kivel e tárgyról beszélgettem, azt állítja: mikép azon szerencsétlen politicusok, bizonyosan Louis Blanc „histoire de dix ans“ című munkáját olvasták, mellyben ez áll:

„On ne menage pas les couronnes attaquées, on les sauve, ou on les perd.“

Szegény Louis Blanc! Ép azt veszik belőle, mi legkevésbé állhat meg, de e nagy socialista még itt is használt az emberiségnek. — Mert kik azon axiomát követik, azokon bizonyosan annak utolsó része fog teljesedni.

Azon elvből kiindulva II. Károl, és XVI. Lajos vérpadra léptek, X. Károl és Lajos Főlip elkergettettek.

E példákat úgy látszik már elfeledék a fejedelmek, valamint az aristocrazia is, az emberiség ezen csillogó fényes salakja, mellyről még lassú idő szólani, csak mint kellemetlen álomról emlékezik a guillotine korszakáról...

Szerencsétlen fejedelmek! Miért nem tudtok, vagy miért nem akartok históriát tanulni?

Azt hiszitek, az a világ története, mellyet egy zopfos kamarástól tanultatok?

Azt hiszitek, mert bérelt íróitok meghamisították a történetet, ennek eredményét is megváltoztathatjátok?!

Még mindig azt hiszitek, hogy a népeket szamotokra teremtette az isten?

Szánandók vagytok, kik nem vessitek észre, hogy épen a népek istene az, ki vaksággal vert meg benneteket, hogy ne láthassátok az utat, mellyen haladva, legalább még egy ideig föntartatnátok magatokat.

A népek istene az, ki siketté tette benneteket, hogy ne hallgathassátok azokra, kik egyedül megmutathatnák a módot, melly némileg megőrizhetné még roskadt tróntokat a teljes összeomlástól.

A népek istene az, ki bünteti benneteket őseitek bűneit, ki azért látogatott vaksággal és siketiséggel, mert végre megszánta a népeket, kik megfoghatlan apathiában ezred évek óta nyögtek az önkény vasigája alatt; holott csak tőlök függött bármely időben egy perc alatt egy lehelettel megsemmisíteni bűvhatalmatok fényes szappangolyóját.

Az emberek ezt nem tevék, mert nem értik egymást.

Most már haszontalan uszítjátok őket egymás ellen. Ha sikerülné is ezáltal rövid ideig megmenteni tróntokat, csakhamar azon ezrek vértengerében fog az elmerülni, kiket sikerült pokoli ármány által hiúságtok eszközeül felhasználni.

Mert a népek már megértendik egymást.

Jól mondja Louis Blanc: „Tous les peuples sont frères, et tous les revolutions cosmopolites.“

Igen! minden népek testvérek, és minden forradalom az egész emberiségnek használ.

Nézzétek az új francia forradalmat?

Egy jelszó volt az, mellyre majd egész Europa felkelt.

De hisz ti azt jól tudjátok. Azért küldétek emissáriusaitokat Párisba.

És mit nyertetek a reactionalis kísértet által?

Tizenegy ezer ember vére kiált bosszúért az éghez!

És lélelőtök fonala ismét rövidebb lón a Parcák irgalmatlan kezében!...

Minden népek testvérek! Nézzétek szét, és egy két elámitott néptörödéktől, ne husszatok következtetést Europa nemzeteire.

Ha egyes ember ki is kerülheti a Nemesis bosszuló kezét, oly nemzet, melly segédkezet nyújt, egy másiknak elnyomására, vagy est ha tudja, nem akadályozza meg, szive legnemesb vérével fog adózni, az emberiség közös kincse, a szabadság ellen elkövetett bűnért.

A népek ezt megértik, és a civilizatio nem fog veszthetni a harcban, mellyet önző zsarno-

kok, vagy pulya hatalmaságok, okmányított rab-szolgaikkal, ezek saját érdeke ellen, a szabadság nemes bajnokaival küzdenek.

E szíves története azt tanítja, hogy a politikai szenvedélyek már nemcsak az emberiség félszínig, hanem legalsóbb rétegei által is keresztetnek.

És azért egyes vezérek hűtlensége vagy megalkása, nem föltétlenül többé az ügy kimenetelét. —

Mindennap látjuk, hogy az emberek elhagyják politikai hitüket, és az annyiszor elárult élv utoljára mégis diadalmaszkodik.

Es mutatja az ügy szentségét.

A szent ügy győzni fog, és a népek szigorú ítélőit hozandnak azítói és árulói fejére, bármi övezze azt. —

Ezt jegyezzétek meg.

Nyiri.

Szerkesztő!

Őn szeret megtudni minél többet, s ezt nem maga, hanem a közönség kedvéért, s ezért: Isten éltesse!

Én is utasítom tehát őnt egy kuforráshoz, honnét azon nagy ujságot — ha tán nem óságot — mérítheti, hogy ebből áll a dolgunk még a részről is: mellyen minden jót reménylünk.

Sétáljon őn ki a pesti vasöntő gyárba, és nézzen ott az igazgatónak szemé közé, bizon mondom: majd pápaszem nélkül is ki fogja nézni szeméből, mikép ő nem akarja — vagy tán nem szabad! a felvállalt puskákat sietve elkészíteni, nehogy a szegény jó ráczok és horvátok ellen mehessünk; én azt hallottam, hogy már június 1-ső napjától kezdve minden nap 500 darab puskát fogunk a gyárból kapni, azonban júliusnak is mult első napja, de majd az augusztusé, sőt szeptemberé is be fog következni, puskát mégis ujjal alig ha kevés számmal is kapunk; e gyár most csak régi — ha nem is használhatlan — puskák kiigazításával, és tán a pesti sarjukaszák-nak védő fegyverre alkalmazásával foglalatoskodik, panaszkodván az igazgató a felül is, hogy a gyár részvényei még el sem keltek, melly körülmény majd tán a kimentés ürügyül fog szolgálni, mi pedig, kik hazánkat védni kívánjuk, ki leszünk gyalázatosan játszva!

Szeretném látni és olvasni a szerződést, mellyet ministeriumunk kötött, ha csakugyan kötött, a gyárral! Szeretném feltalálhatni benne a csomót, mellyet a ministerium azért is köteles volt jól megkötni, nehogy más — önálló — gyárokat, hol fegyvert ez ideig már elegendőt szerezhet-

tünk volna, mellőzvé, hoppon maradnánk! hiszen ha itt csupán csak lomhaság vagy ügyetlenség, és nem politica forog fenn, ez is szinte baj, de mégis megbocsájthatóbb volna; azonban én attól félek, hogy itt is a reactio keze működik.

Adja isten, hogy félelmem alaptalan legyen, azonban szemesnek a játék, vaknak pedig alalmazna.

Mindenesetre nem volna ártalmas az érdeklőt szerződés körülményeivel megismerkedni.

Vati János.

Eggenberger és Emich

Könyvkereskedésben kapható.

A Nagy Somló hegyről, Vásárról Somló Vársárhelyről; hegyzeti, történeti, természeti, gazdasági s költészeti tekintetben. Cseresnyés Sándor Vasvár megye első tiszti főorvosa által.

Egy könyvvel ára 40 p. kr.

Löblbach K. F.

negyhídtusai bokjában 674. sz. alatt, és a tudakozó hivatalban ismét egy új kiadvány érkezett, azon mellyen megkedvelt fogpörbóli, mellytől a fogak gyorsan megtisztulnak, szép fehérek lesznek, sőt a fogfájás, és a szájbüze is elenyésznek. Ugyan ott lehet dr. Wilmzen jeles szeplő-író, és legbiztosabb tyukszem és fagycsomót osztató szer.

Magyar Mihál
könyvkereskedésben kapható:

Tájékozás.

átalakulási

érdekeink körül.

írta

Ötvenyi.

Ára 30 pkr.

Nemzeti Köz-becsület

Véd-paizsa

1847 és 1848. évi törvények letkéből.
tárgya:

a Magyarország pénzügye

írta

Hegedüs Zsigmond

Ára 10 p. kr.

Kapható Pesten minden könyvtárban.

Jelentés.

A színházi társaságban, harmincegy utczában 114. szám alatti házban „a költőnyi borforráshoz” címzet vendégülmen ebéd- és vacsorát jutányos áron lehet kapni.

Magyar közlepp-vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé	reggel 6 óra 30 percz.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pest felé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

A magyar közlepponti vasut igazgatója által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felölös szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.